

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Bydgoszczy
ul. Jana Kazimierza 5
85-035 Bydgoszcz**

Skarżący: Rada Mieszkańców Budynku Mieszkalnego
ul. Pruszyńskiego 14 w Wąbrzeźnie

Organ: Rada Powiatu w Wąbrzeźnie
ul. Wolności 44
87-200 Wąbrzeźno

Sygn. akt II Lp. 90/13

Odpowiedź na skargę

Działając na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 595 i 645) oraz art. 54 § 2 i art. 58 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, 1101 i 1529) Rada Powiatu w Wąbrzeźnie przekazuje wraz z niniejszą odpowiedzią, skargę z dnia 27 września 2013 r. Rady Mieszkańców Budynku Mieszkalnego przy ul. Pruszyńskiego 14 w Wąbrzeźnie na uchwałę nr XXVIII/161/2013 Rady Powiatu w Wąbrzeźnie z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie wyrażenia zgody na zbycie nieruchomości stanowiącej własność Powiatu Wąbrzeskiego o wartości szacunkowej przekraczającej 40 tysięcy złotych, przekazaną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w dniu 9 października 2013 r., **wnosząc o odrzucenie skargi, ewentualnie o jej oddalenie.**

Uzasadnienie

Rada Mieszkańców Budynku Mieszkalnego przy ul. Pruszyńskiego 14 w Wąbrzeźnie, reprezentowana przez Stowarzyszenie Pomocy Eksmisyjnej z siedzibą w Poznaniu, wystąpiła w dniu 5 lipca 2013 r. do Rady Powiatu w Wąbrzeźnie z wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa w związku z podjęciem przez Radę Powiatu w Wąbrzeźnie uchwały nr XXVIII/161/2013 z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie wyrażenia zgody na zbycie nieruchomości stanowiącej własność Powiatu Wąbrzeskiego o wartości szacunkowej przekraczającej 40 tysięcy złotych.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, pismem z dnia 30 lipca 2013 r. (doręczonym Skarżącemu w dniu 5 sierpnia 2013 r., błędnie podane przez Skarżącego jako 30 sierpnia 2013 r.) Przewodniczący Rady Powiatu w Wąbrzeźnie poinformował Skarżącego, że Rada Powiatu w Wąbrzeźnie podejmując zaskarżoną uchwałę działała w granicach i na podstawie przepisów prawa, co powoduje, że wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zawiera zasadnych przesłanek do jego uwzględnienia.

Pismem z dnia 3 października 2013 r. (wpływ do Starostwa Powiatowego w Wąbrzeźnie w dniu 9 października 2013 r.) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy przekazał Radzie Powiatu w Wąbrzeźnie do rozpoznania według właściwości skargę Rady Mieszkańców Budynku Mieszkalnego przy ul. Pruszyńskiego 14 w Wąbrzeźnie na uchwałę nr XXVIII/161/2013 Rady Powiatu w Wąbrzeźnie z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie wyrażenia zgody na zbycie nieruchomości stanowiącej własność Powiatu Wąbrzeskiego o wartości szacunkowej przekraczającej 40 tysięcy złotych.

Wskazać należy, że skarga powyższa została wniesiona bezpośrednio do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy bez pośrednictwa Rady Powiatu w Wąbrzeźnie, jako organu, którego działanie jest przedmiotem skargi.

Zgodnie z treścią art. 53 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) w *przypadkach, o których mowa w art. 52 § 3 i 4 skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.*

Z kolei art. 54 § 1 przytoczonej wyżej ustawy stanowi, że *skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi*.

W doktrynie i orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że w przypadku wniesienia skargi bezpośrednio do sądu, bez pośrednictwa organu, którego działanie jest przedmiotem skargi, o zachowaniu terminu do wniesienia skargi decyduje data nadania skargi przez sąd do właściwego organu. Wyjątki od pośredniego wnoszenia skargi do sądu administracyjnego mogą zaś ustalać jedynie odrębne ustawy (T. Woś (w:) T. Woś (red.), H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, Prawo o postępowaniu..., 2005, s. 248, postanowienie WSA w Gliwicach z dnia 20 października 2004 r., IV SA/GI 647/04, ONSA WSA 2005, nr 6, poz. 116).

Mając powyższe na uwadze, uwzględniając:

- datę wezwania do usunięcia naruszenia prawa (tj. 5 lipca 2013 r.),
- datę doręczenia Skarżącemu odpowiedzi Przewodniczącego Rady Powiatu w Wąbrzeźnie na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa (tj. 5 sierpnia 2013 r., błędnie podana przez Skarżącego jako 30 sierpnia 2013 r.),
- datę nadania skargi przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (tj. 3 października 2013 r.)

uznać należy, że **skarga została wniesiona po upływie terminu do jej wniesienia, co w pełni uzasadnia wniosek o jej odrzucenie**.

Niezależnie od powyższego z ostrożności procesowej, gdyby skarga nie została odrzucona, Rada Powiatu w Wąbrzeźnie podnosi, że powinna być ona oddalona, jako że jest w pełni niezasadna z niżej przedstawionych powodów.

Uchwała nr XXVIII/161/2013 Rady Powiatu w Wąbrzeźnie w sprawie wyrażenia zgody na zbycie nieruchomości stanowiącej własność Powiatu Wąbrzeskiego o wartości szacunkowej przekraczającej 40 tysięcy złotych dotyczy nieruchomości zabudowanej budynkiem, w którym znajdują się lokale wykorzystywane na cele mieszkalne. Nieruchomość ta stanowi własność Powiatu Wąbrzeskiego, a nie jak to błędnie określił Skarżący „własność Skarbu Państwa w dyspozycji Zarządu Powiatu w Wąbrzeźnie”.

Skarżący powołuje się na obronę ważnego interesu prywatnego 22 rodzin - mieszkańców budynku położonego na nieruchomości objętej uchwałą, oraz naruszenie interesu społecznego z uwagi na wywołanie rażącego zagrożenia eksmisyjnego. W skardze zarzuca się również naruszenie ważnego interesu prywatnego oraz społecznego w zakresie

braku powiadomienia osób bezpośrednio zainteresowanych, co stanowi naruszenie interesu formalno-prawnego i materialnego poprzez pominięcie strony w sprawie.

Podstawą podjęcia uchwały Rady Powiatu w Wąbrzeźnie z dnia 5 czerwca 2013 r. nr XXVIII/161/2013 w sprawie wyrażenia zgody na zbycie nieruchomości stanowiącej własność Powiatu Wąbrzeskiego o wartości szacunkowej przekraczającej 40 tysięcy złotych był art. 12 pkt 8 lit. a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 595).

W myśl postanowień powyższego przepisu do wyłącznej właściwości Rady Powiatu należy podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych powiatu dotyczących zasad nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości oraz ich wydzierżawiania lub najmu na okres dłuższy niż 3 lata.

Natomiast z art. 32 ust. 2 ustawy o samorządzie powiatowym wynika, że gospodarowanie mieniem powiatu należy do zadań Zarządu Powiatu.

Wskazać należy, że zarówno w ustawie o samorządzie powiatowym, jak i w ustawie z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r., Nr 31, poz. 266 z późn. zm.), ani też w innych ustawach brak jest przepisów zakazujących zbywania nieruchomości, w których znajdują się lokale zasiedlone.

W wykonaniu dyspozycji przytoczonego wyżej art. 12 pkt 8 lit. a ustawy o samorządzie powiatowym Rada Powiatu w Wąbrzeźnie w dniu 23 lutego 2001 r. podjęła uchwałę nr XXII/117/2001 w sprawie określenia zasad nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości oraz ich wydzierżawiania lub najmu na okres dłuższy niż 3 lata, z której wynika, że zbywanie nieruchomości stanowiących mienie powiatu o wartości szacunkowej przekraczającej 40 tysięcy złotych wymaga zgody Rady Powiatu.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że Zarząd Powiatu w ramach gospodarowania mieniem powiatu jest uprawniony do zbywania nieruchomości stanowiących własność powiatu, jednakże zbycie nieruchomości powiatu o wartości szacunkowej przekraczającej 40 tysięcy złotych wymaga zgody Rady Powiatu.

Podkreślić należy, że uchwała Rady Powiatu w Wąbrzeźnie z dnia 5 czerwca 2013 r. nr XXVIII/161/2013 zawiera zgodę na zbycie nieruchomości w niej określonej, jednakże w uchwale tej nie wskazuje się, na rzecz kogo nieruchomość ta może zostać zbyta. Powyższe powoduje, że uchwała ta ma jedynie charakter intencyjny, inaczej mówiąc jest to uchwała kierunkowa, upoważniająca Zarząd Powiatu do podjęcia czynności zmierzających do przyszłej sprzedaży nieruchomości.

Z tego też powodu uchwała Rady Powiatu wyrażająca zgodę na zbycie nieruchomości, nie precyzująca warunków sprzedaży, ani też nie wskazująca konkretnych nabywców, w żadnej mierze nie narusza prawa, albowiem została podjęta w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Uchwała ta nie narusza również interesu prawnego lub uprawnień osób zamieszkujących w lokalach znajdujących się na nieruchomości przeznaczonej do zbycia, jako że jak wyżej wskazano brak jest w przepisach prawa zakazu zbycia nieruchomości zasiedlonej, a ponadto czynności zmierzające do zbycia nieruchomości, w tym do ustalenia osób uprawnionych do ewentualnego skorzystania z pierwszeństwa w nabyciu lokali, zostaną dopiero podjęte przez Zarząd Powiatu i dopiero te czynności mogą dotyczyć ewentualnego interesu prawnego mieszkańców przedmiotowych lokali.

W tych okolicznościach niezasadny i co najmniej przedwczesny jest zarzut, że uchwała Rady Powiatu narusza interes prywatny mieszkańców budynku i interes społeczny w zakresie braku powiadomienia osób bezpośrednio zainteresowanych sprzedażą przedmiotowej nieruchomości, jako że ustalenie osób, którym będzie przysługiwało pierwszeństwo w nabyciu lokali i zawiadomienie tych osób o zamiarze sprzedaży nieruchomości nastąpi dopiero na etapie przyszłych działań Zarządu Powiatu (których Zarząd nie może podjąć bez uprzedniego uzyskania zgody Rady Powiatu), a nie na etapie podejmowania uchwały intencyjnej przez Radę Powiatu.

Ponadto wskazać należy, że aby skarga była skutecznie wniesiona, spełnione muszą zostać przesłanki określone w art. 87 § 1 ustawy o samorządzie powiatowym. Zgodnie z tym przepisem *każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ powiatu w sprawie z zakresu administracji publicznej, może, po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia, zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.*

Z powyższego przepisu wynika zatem, że interes prywatny mieszkańców nieruchomości przeznaczonej do zbycia, jak i też ich interes społeczny, na jaki powołuje się Skarżący, podlega ochronie jedynie o tyle, o ile jest to zarazem ich interes prawny. Interes prawny musi zaś wynikać z konkretnego przepisu prawa, który regulowałby prawo lub obowiązek Skarżącego, co w przełożeniu na omawiany stan faktyczny należałoby rozumieć jako istnienie przepisu, który nakazywałby zawiadomić o zamiarze zbycia określone osoby, bądź też zakazywałby zbywania nieruchomości bez zgody zamieszkujących ją mieszkańców. Powyższe stanowisko poparte jest orzecznictwem sądowym, zgodnie z którym interes prawny musi wynikać z normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną występującego z wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa. W orzecznictwie i doktrynie eksponuje się

przede wszystkim bezpośrednio, konkretność i realny charakter interesu prawnego strony kształtowany aktem stosowania prawa materialnego. Przy takim związku należy eliminować sytuacje, w których dopiero kolejne skutki wcześniejszej konkretyzacji normy prawnej w odniesieniu do jednego podmiotu, pośrednio wpływają na sytuację prawną drugiego podmiotu, wynikającą z zastosowania w stosunku do niego innej już normy prawnej (wyrok NSA z dnia 18 września 2003 r., II SA 2637/02). Podmiot występujący z wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa musi zatem posiadać interes prawny pojmowany jako istnienie związku między sferą jego indywidualnych praw i obowiązków, a kwestionowanym aktem organu administracji publicznej.

W omawianej sprawie Skarżący nie wskazuje na jakąkolwiek normę prawną, z której wynikałby interes prawny mieszkańców, powodujący skuteczność skargi.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że w przeciwieństwie do postępowania prowadzonego na podstawie kodeksu postępowania administracyjnego, w którym stroną może być każdy, czyjego interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy postępowanie, stroną w postępowaniu toczącym się na skutek wezwania do usunięcia naruszenia prawa może być jedynie podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone (wyrok NSA z dnia 3 września 2004 r. OSK 476/04, ONSA WSA 2005, nr 1, poz. 2).

Tak zatem art. 87 § 1 ustawy o samorządzie powiatowym wymaga nie tylko wykazania posiadania interesu prawnego, ale również wykazania faktu naruszenia tego interesu prawnego sporną uchwałą, a nie jedynie potencjalnego zagrożenia interesu prawnego w przyszłości, stąd też niedopuszczalne jest czynienie hipotetycznych założeń, że zbycie przedmiotowej nieruchomości mogłoby wpłynąć na przyszłą sytuację prawną wzywających do usunięcia naruszenia prawa (podobnie wyrok WSA w Białymstoku z dnia 9 września 2004 r., II SA/Bk 364/04).

Wskazać również należy, że do zaskarżonej uchwały nie wniósł zastrzeżeń organ nadzoru tj. Wojewoda Kujawsko-Pomorski.

Mając powyższe na uwadze **zdaniem Rady Powiatu w Wąbrzeźnie zaskarżona uchwała podjęta została zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i brak jest podstaw do jej uchylenia, co też w pełni uzasadnia wniosek o oddalenie skargi.**

W załączeniu:

- 1) akta sprawy;
- 2) odpis odpowiedzi na skargę.

Przewodniczący Rady

Adam Puchała